

lens første Blad (1. Mos. 27.): Mand og Kvinde skabte han dem — Mennesket; og i Kap. 2, 18., det Ord, der særlig gælder Ægteskabet, ser vi, at Gud giver Manden en Medhjælp, der er hans lige. Taleren gennemgik dernæst de forskellige Steder i det gamle og nye Testamente, hvor Forholdet mellem Mand og Kvinde berørtes. Det fremgik af selve disse Steder, at det Forhold, der omtaltes, var Ægteskabet, hvor én for en Ordens Skyld maatte være den øverste, ligesom dette var nødvendigt i det borgerlige Samfund. Paa den anden Side saa vi ogsaa i det gamle Testamente Kvinder indtage betydelige Stillinger i Samfundet, f. Eks. Profetinden *Deborah*, der af Gud selv var sat til Dommer i Israel og som dømte Folket i mange Aar.

En Mand som Biskop Martensen fandt dette, at Kvinder kunde være Dommere og Advokater, ganske utænkeligt; en Udtalelse herom og flere andre om „Kvindeemancipationen“ af samme oplæstes. De forekom de fleste nulevende i høj Grad mærkværdige, og man saa heraf, hvor meget Meningerne siden den Tid havde forandret sig.

Ud fra sit grundige Kendskab til Indre-Missions Arbejde her i Landet viste Taleren til Slutning, hvorledes Kvinderne her efterhaanden var blevne tagne med næsten overalt baade i Arbejdet blandt Kvinderne, Børnene og de unge, samt som Medlemmer i de forskellige Bestyrelser.

Der udspandt sig en meget livlig og interessant Forhandling, hvori Pastor *Hansen*, Bredstrup, Snedker *Jensen*, Esbjerg, Søndagsmissionær *Ole Pedersen*, Frederikshavn, Indremissionær *Søren Bech*, Esbjerg, Fru *Søbye-Chri-*

stensen, Tørring, Pastor *Jørgensen*, København, Fru *Blauenfeldt*, Fru *Johanne Nielsen* o. fl. a. deltog. Det var ret forskellige Synspunkter, der her kom til Orde; ikke des mindre var hele Forhandlingen præget af Fred og Ønsket om i Kærlighed at søge at forstaa eller dog respektere hverandres Anskuelser. Adskillige Morsomheder satte sit Krydderi paa Forhandlingen, som Pladsen desværre ikke tillader nærmere at referere.

Om Aftenen holdtes et offentligt Møde i Missionshuset, hvor Fru *Blauenfeldt* først talte over Æmnet: „Hvorfor vi ønsker at vække de troende Kvinders Ansvarsfølelse overfor det offentlige Liv“. Igennem hele det gamle Testamente gaar den skønne Tanke: det Land, Israels Folk levede i, var Landet, som „Herren deres Gud“ havde givet dem. Menigheden herhjemme har hidtil i den Grad haft Følelsen af at være fremmede og Udlændinge, at Danmark ikke ret har staaet for deres Tanke som Landet, „Herren deres Gud“ gav netop dem. Maaske var det først, naar man havde levet en Tid i Ulandet, at man ret forstod, hvor stærke de Baand var, der bandt en til Hjemlandet. Fædrelandskærligheden var dog i de senere Aar vaagnet noget. Man hørte oftere Fædrelandssange sungne, og Forsvarsviljen var vaagnet. Men den Fædrelandskærlighed, der aller mest tiltrængtes, den, der vilde give vort Land Love gennemtrængte af Kristendommens Tankegang, var kun i sin Opvaagnen og blev ofte i høj Grad misforstaaet. Denne Form af Fædrelandskærlighed maa allerførst vækkes blandt de troende Mænd, der straks kan gøre Brug af den. Derved vil de